

Sygn. akt VIII C 2645/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 czerwca 2016

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Aleksandra Klepacz

po rozpoznaniu na rozprawie 29 czerwca 2016 we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 39.197,67 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 03 kwietnia 2013 do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5.287 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 276,60 zł tytułem części wydatków na opinię biegłego, poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII C 2645/13

UZASADNIENIE

Pozwem z 19 grudnia 2013 strona powodowa (...)Sp. z o.o. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 39.395,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 20 listopada 2012 do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa poniesionej w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że 14 września 2012 we W. na skrzyżowaniu pl. (...) z ul. (...) doszło do zderzenia autobusu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) z należącym do P. K. samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą wypadku była kierująca pojazdem osobowym K. K., co potwierdziła przybyła na miejsce wypadku komisja wypadkowa MPK. Samochód osobowy ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. W autobusie marki V. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzeniu uległy: przedni zderzak, przednia ścianka, prawy przedni narożnik, prawy przedni kierunkowskaz, obudowa prawych reflektorów, szyba czołowa, prawa listwa pionowa, pierwsze drzwi. Na skutek zdarzenia strona powodowa poniosła szkodę o wartości 75.580,52 zł tytułem poniesionych kosztów naprawy autobusu. Strona pozwana zakwalifikowała natomiast szkodę jako szkodę całkowitą z uwagi na ekonomiczną nieopłacalność naprawy i w związku z tym 12 listopada 2012 wypłaciła

stronie powodowej odszkodowanie w wysokości 36.185,37 zł stanowiącej różnicę między wartością rynkową pojazdu w dniu wypadku, wycenioną na 77.100 zł netto, a wartością pozostałości po pojeździe, to jest 40.914,63 zł netto. Strona powodowa podjęła decyzję o naprawie uszkodzonego pojazdu, przedkładając stronie pozwanej kalkulację naprawy autobusu wskazującą na koszty naprawy w wysokości 75.580,52 zł. Strona pozwana nie zgodziła się z przekazaną przez stronę powodową kalkulacją, twierdząc, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu przekracza jego wartość. Powyższe zakwestionowała strona powodowa, zwracając się o ponowną weryfikację kosztorysu naprawy. Wobec braku odpowiedzi strony pozwanej, strona powodowa wezwała ją do zapłaty pismem z 11 marca 2013. Strona pozwana odmówiła zapłaty, podtrzymując swoje stanowisko, według niej koszty naprawy pojazdu zostały zaniżone, nie przedstawiały rzeczywistych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu. Strona powodowa wskazała, że autobus został naprawiony przez (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w pełnym zakresie wynikającym ze skutków wypadku i naprawa ta przywróciła pojazd do pełnej sprawności. Pierwsza kalkulacja naprawy sporządzona przez (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wskazywała na wartość naprawy 147.681,14 zł netto, lecz została zweryfikowana przez ten sam podmiot i ostatecznie wykonano naprawę w oparciu o kalkulację numer (...)z 14 listopada 2012, której wartość wyniosła 75.580,52 zł netto. Autobus został poddany badaniom technicznym 01 i 02 lutego 2013, uzyskując dowód rejestracyjny i dopuszczenie do ruchu. Zważywszy, że ubezpieczyciel wycenił autobus na 77.100 zł netto, zaś koszt naprawy wyniósł 75.580,52 zł netto, czyli nie przewyższył wartości pojazdu, zatem szkoda nie była tzw. szkodą całkowitą. Roszczenie strony powodowej w wysokości różnicy pomiędzy poniesioną szkodą a wysokością wypłaconego odszkodowania stało się wymagalne 20 listopada 2012, kiedy strona pozwana posiadała pełną wiedzę o zakresie i wartości napraw, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych od tej daty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem strony pozwanej, roszczenie strony powodowej było całkowicie niezasadne i niezaskługujące na uwzględnienie. Strona pozwana podniosła, że żądanie pozwu zostało oparte na prywatnej ocenie technicznej rzeczoznawcy i kosztorysie wykonanym na zlecenie strony powodowej, który ma charakter dokumentu prywatnego i z tego względu nie może stanowić podstawy wiążących ustaleń. Strona pozwana podniosła, że szkoda w pojeździe strony powodowej miała charakter szkody całkowitej, koszt jego naprawy przekraczał wartość pojazdu. Z tego względu brak było ekonomicznych podstaw uzasadniających naprawę. Strona pozwana zakwestionowała również zasadność naliczania odsetek ustawowych od dnia wskazanego przez stronę pozwaną.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

14 września 2012 na skrzyżowaniu pl. (...) i ul. (...) doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczył pojazd strony powodowej - autobus marki V. o numerze rejestracyjnym (...) oraz należący do P. K. samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Na miejsce zdarzenia wezwana została komisja wypadkowa MPK, która stwierdziła, że winnym zdarzenia jest kierujący samochodem osobowym marki V. (...).

Samochód sprawcy kolizji był w chwili zdarzenia objęty obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S., która w toku postępowania została przekształcona w (...) S.A. z siedzibą w S..

okoliczności bezsporne

dowody: akta szkody nr (...)

notatka służbowa z 14 września 2012 (k. 97)

dokumentacja fotograficzna (k. 20-23)

postanowienie SR Gdańsk-Północ w Gdańsku VIII Wydział Gospodarczy KRS z 31.10.2014 (k. 506)

informacja KRS pozwanego (k. 507-510)

W autobusie marki V. uszkodzeniu uległy: przedni zderzak, przednia ścianka, prawy przedni narożnik, prawy przedni kierunkowskaz, obudowa prawych reflektorów, szyba czołowa, prawa listwa pionowa, I-wsze drzwi.

Strona powodowa zgłosiła szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, ustalając wartość rynkową pojazdu przed szkodą na 77.100 netto oraz brak ekonomicznej opłacalności naprawy z uwagi na wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, ocenił szkodę jako całkowitą.

Decyzją z 12 listopada 2012 strona pozwana przyznała i wypłaciła stronie powodowej odszkodowanie w wysokości 36.185,37 zł, stanowiącej różnicę między wartością rynkową pojazdu, a wartością pozostałości wycenionych na 40.914,63 zł netto.

dowody: akta szkody nr (...)

notatka służbowa z 14 września 2012 (k. 97)

decyzja z 12 listopada 2012 (k. 36)

Strona powodowa zleciła autoryzowanemu serwisowi obsługi (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. kalkulację naprawy uszkodzonego autobusu.

Kalkulacja sporządzona przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. 14 listopada 2012, przy uwzględnieniu rabatów udzielonych ze względu na długoletnią współpracę ze stroną powodową, określiła koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na 75.580,52 zł.

Na podstawie tej wyceny strona powodowa podjęła decyzję o naprawie autobusu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zawiadamiając pozwanego ubezpieczyciela oraz zwracając się o ponowne zweryfikowanie kosztorysu naprawy.

dowody: kalkulacja naprawy z 14 listopada 2012 (k. 25-29)

pismo do strony pozwanej z 28 listopada 2012 (k. 42)

Strona powodowa, na mocy umowy zawartej 29 stycznia 2013 z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., zleciła naprawę powypadkową uszkodzonego pojazdu w zakresie określonym sporządzoną kalkulacją.

Autobus został naprawiony zgodnie z umową i wydany stronie powodowej 31 stycznia 2013 na mocy protokołu zdawczo-odbiorczego.

Koszt naprawy powypadkowej autobusu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wykonanej przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., wyniósł 75.580,52 zł netto (92.964,04 brutto).

Powyższa należność została przez stronę powodową uiszczona w terminie płatności określonym w fakturze VAT.

Wskutek wykonanej naprawy zostały usunięte wszystkie uszkodzenia powstałe w autobusie marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z 14 września 2012.

Naprawiony pojazd został poddany badaniom technicznym i dopuszczony do ruchu.

dowody: akta szkody nr (...),

umowa zlecenia naprawy powypadkowej (k. 30)

protokół zdawczo-odbiorczy z 31.01.2013 (k. 31)

faktura VAT nr (...) z 31.01.2013 (k. 32-34)

wyciąg bankowy nr (...) (k. 35)

faktury VAT (k. 46-47)

dowód rejestracyjny pojazdu (k. 48, k. 397-397 v.)

zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym (k. 396)

zeznania świadka J. N., protokół elektroniczny z 18.09.2014

zeznania świadka Ł. M., protokół elektroniczny z 18.09.2014

zeznania świadka P. S. (1), protokół elektroniczny z 18.09.2014

zeznania świadka W. G., protokół elektroniczny z 11.02.2015

Strona powodowa 11 marca 2013 wezwała stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w wysokości 75.580,52 zł z tytułu uszkodzenia autobusu o numerze rejestracyjnym (...), załączając fakturę VAT z 31 stycznia 2013 oraz wyznaczając siedmiodniowy termin na uregulowanie należności. Wezwanie doręczono stronie pozwanej 26 marca 2013.

Pismem z 16 kwietnia 2013 strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, uznając szkodę za całkowitą, a naprawę za ekonomicznie nieuzasadnioną i kwestionując przedstawiony kosztorys. Odmówiła tym samym zadośćuczynieniu żądaniu strony powodowej.

dowody: wezwanie do zapłaty z 11 marca 2013 wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 150)

pismo strony pozwanej z 16 kwietnia 2013 (k. 44-45)

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) niezbędny dla przywrócenia stanu sprzed kolizji z 14 września 2012 wyniósł 75.383,04 zł netto (92.964,04 zł brutto). Koszt naprawy nie przekroczył wartości rynkowej pojazdu, naprawa była ekonomicznie uzasadniona.

Naprawa wykonana zgodnie z kosztorysem i fakturą, w reżimie jakościowym i zgodnie z technologią autoryzowanego serwisu obsługi V. przywróciła uszkodzony autobus do sprawności technicznej.

Pojazd został dopuszczony do ruchu i posiada ważne badania techniczne. Jego cechy użytkowe oraz wizualne spełniają wymagania proceduralne i jakościowe właściciela pojazdu.

dowody: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz

kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych mgr inż. P. S. (2)(k. 429-453)

uzupełniająca pisemna opinia biegłego mgr inż. P. S. (2) z 10.12.2015 (k. 520-521)

uzupełniająca pisemna opinia biegłego mgr inż. P. S. (2) z 21.03.2016 (k. 554-555).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Fakt powstania szkody w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...), jak również odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady nie były w sprawie sporne.

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji drogowej wynikała z art. 822 § 1 i 2 k.c., albowiem - jako ubezpieczyciel - zobowiązana jest do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi sprawca wypadku.

Spór sprowadzał się do ustalenia czy szkoda powstała wyniku zdarzenia drogowego z 14 września 2012 miała charakter szkody całkowitej czy częściowej, zatem sporny był sposób likwidacji szkody i tym samym wysokość należnego stronie powodowej odszkodowania. Szkoda została bowiem zakwalifikowana przez stronę pozwaną w przeprowadzonym przez nią postępowaniu likwidacyjnym jako tzw. szkoda całkowita, wobec ustalenia, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przekracza jego wartość rynkową. W konsekwencji przyznano i wypłacono tytułem odszkodowania różnicę pomiędzy wartością pojazdu sprzed zdarzenia a wartością jego pozostałości po zdarzeniu. Taką możliwość dopuszcza judykatura w sytuacji, w której koszt naprawy pojazdu jest wyższy niż jego wartość sprzed zdarzenia, co czyni naprawę nieopłacalną. Uznaniu szkody jako całkowitej oponowała strona powodowa, podnosząc, że koszty naprawy pojazdu, które zostały przez nią faktycznie poniesione są niższe niż ustalona przez stronę pozwaną wartość rynkowa autobusu.

Na poparcie swych twierdzeń, również w zakresie wysokości szkody, strona powodowa zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania wartości pojazdów i ich napraw, który to dowód został przez Sąd przeprowadzony.

Ustalając zasadność ekonomiczną wykonanej naprawy uszkodzonego pojazdu oraz wysokość należnego stronie powodowej odszkodowania, Sąd oparł się na pisemnych opiniach (głównej oraz dwóch opiniach uzupełniających) sporządzonych w niniejszej sprawie przez biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych mgr inż. P. S. (2).

Powyższe opinie zostały sporządzone w sposób rzeczowy, spójny i logiczny. Nie budziły one wątpliwości, czy zastrzeżeń Sądu. Z opinii biegłego sądowego mgr inż. P. S. (2) wynika, iż wartość rynkowa pojazdu V. przed szkodą była wyższa od kosztu naprawy, co prowadziło do uznania naprawy za ekonomicznie uzasadnioną. Biegły w swojej opinii potwierdził wartość uszkodzonego pojazdu według wyliczeń wykonanych przez stronę pozwaną, tj. 77.100 zł netto, natomiast koszty naprawy wyliczył na kwotę 75.383,04 zł netto. Jak wskazał biegły w swojej opinii naprawa wykonana zgodnie z kosztorysem i fakturą, w reżimie jakościowym i zgodnie z technologią (...) serwisu (...) przywróciła uszkodzony autobus do sprawności technicznej. Potwierdza to również fakt, że pojazd po naprawie został dopuszczony do ruchu.

Opinia główna biegłego sądowego została zakwestionowana przez stronę pozwaną pismem z 31 lipca 2014 (k. 503-504), która wnosiła o wydanie opinii uzupełniającej. Strona pozwana żądała wyjaśnienia w opinii uzupełniającej, jakie kwalifikacje zmienił serwis z wymiany na naprawę, czy zakres uszkodzeń umożliwiał wykonanie naprawy tych elementów, czy pominięcie poszczególnych elementów autobusu przy jego naprawie wpłynęło na bezpieczeństwo autobusu oraz czy odbudowa uszkodzonych elementów pojazdu nie skutkowałą osłabieniem jego konstrukcji.

Biegły sądowy mgr inż. P. S. (2) w opinii uzupełniającej z 14 grudnia 2015 (k. 520-521) wskazał jakie elementy uszkodzonego autobusu autoryzowana stacja obsługi V. zmieniła z wymiany na naprawę, wskazał jednocześnie, że oceny wpływu naprawy, zamiast wymiany, uszkodzonych elementów może dokonać producent pojazdu. Biegły wskazał jednocześnie, że uszkodzeniu w pojeździe uległy głównie elementy odejmowalne (generalnie elementy poszycia zewnętrznego i elementy wewnętrzne oraz ruchome), natomiast kosztorys naprawy nie wymienia elementów konstrukcyjnych, jako tych, które powinny ulec naprawie.

Do opinii uzupełniającej biegłego sądowego strona pozwana wniosła zastrzeżenia pismem z 10 lutego 2016 (k. 544-545), zarzucając, że biegły unika odpowiedzi na wskazywane przez nią wątpliwości, przerzucając ten ciężar na producenta pojazdu. Zadała także pytania dotyczące tego czy naprawa słupka zewnętrznego, będącego częścią kratownicy, zamiast jego wymiany, zapewni bezpieczeństwo pasażerom oraz czy naprawa, a nie wymiana, ściany za

fotelem kierowcy autobusu, zapewni mu bezpieczeństwo. Wątpliwości strony pozwanej dotyczyły również tego czy zakres uszkodzeń panelu przedniego kwalifikowały ten element do naprawy czy też do wymiany.

W odpowiedzi na zarzuty strony pozwanej biegły sporządził drugą pisemną opinię uzupełniającą z 24 marca 2016 (k. 554-555), wyjaśniając w niej, że nie za każdym razem wymiana słupka jest wskazana, a biorąc pod uwagę, że strona pozwana dostarczyła tylko trzy fotografie tego elementu, nie jest w stanie jednoznacznie określić, czy i tak było w tym przypadku. Co do naprawy ściany za fotelem kierowcy biegły wskazał, że na przedłożonych fotografiach nie jest widoczny zakres jej uszkodzeń. Zdaniem biegłego jednak, skoro profesjonalny Autoryzowany Warsztat Napraw Blacharskich ocenił możliwość jej naprawy przy zachowaniu wszystkich wymogów bezpieczeństwa, to brak jest podstaw do jej podważenia. Biegły wyjaśnił także, że panel przedni to laminat, pomimo pokruszenia można go naprawić lub częściowo wymienić. Nie stanowi on elementu konstrukcyjnego autobusu, a tylko element poszycia zewnętrznego.

Strona pozwana pismem z 19 kwietnia 2016 (k. 559-560) ponownie zakwestionowała opinię biegłego, podnosząc, że biegły w dalszym ciągu nie odpowiedział na zadane mu pytania. W konsekwencji wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Na rozprawie w 29 czerwca 2016 Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy, wartości pojazdu przed i po szkodzie oraz oceny szkody z uwzględnieniem wymogów bezpieczeństwa. W ocenie Sądu, wniosek ten, biorąc pod uwagę etap postępowania, na którym został złożony, miał na celu jedynie jego przedłużenie. Nadto, w ocenie Sądu, dotychczas wydane opinie przez biegłego sądowego - w tym opinia główna i dwie uzupełniające, w sposób dostateczny i wyczerpujący wyjaśniły okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sporu.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, w szczególności zaś treść opinii sporządzonych w sprawie przez biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów naprawy pojazdów samochodowych, Sąd doszedł do przekonania, iż zasadnym jest uznanie szkody powstałej wskutek zdarzenia z 14 września 2012 jako częściowej, a w konsekwencji za uzasadnione należało przyjąć żądanie strony powodowej wypłaty dalszego odszkodowania.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba, że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Z kolei z treści przepisu art. 9 w zw. z art. 4 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność.

Zastosowanie cytowanego wyżej przepisu art. 363 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia ubezpieczyciela wynikającą z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego wywołanej uszkodzeniem pojazdu. Odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wypłaca się zawsze w pieniądzu. Jak przy tym,

co jednoznacznie wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, odszkodowanie ubezpieczeniowe przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej jest odszkodowaniem w pełnej wysokości, polegającym na zapłacie kwoty koniecznej do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku (por. wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/01, wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00). Jak przy tym zgodnie podkreśla się w judykaturze, obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma jedynie fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia.

Okoliczność naprawienia szkody nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna ściśle odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r., I ACa 1179/06, wyrok SN z 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, wyrok SN z 16.01.2002 r., VI CKN 635/00 i orzecznictwo tam przywołane). O przywróceniu zaś pojazdu do stanu sprzed zdarzenia można zaś mówić jedynie wtedy, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem: technicznym, zdolności użytkowej, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Rzecz bowiem uznaje się za naprawioną, gdy jej stan nie odbiega od stanu sprzed wyrządzenia szkody (por. wyrok SA w Łodzi z 10.11.1992 r., I ACr 410/92).

Strona powodowa domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 39.395,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 20 listopada 2012 do dnia zapłaty. Kwota roszczenia stanowiła różnicę pomiędzy faktycznie poniesionymi kosztami naprawy uszkodzonego pojazdu (75.580,52 zł), a wartością wypłaconego przez stronę pozwaną odszkodowania (36.185,37 zł).

Wobec ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszym postępowaniu, w oparciu o sporządzone w sprawie opinie biegłego sądowego, Sąd przyjął za uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 75.383,40 zł netto. Skoro zaś odszkodowanie wypłacone stronie powodowej w postępowaniu likwidacyjnym wynosiło 36.185,37 zł, Sąd zasądził na rzecz strony powodowej kwotę 39.197,67 zł., jako różnicę powyżej wskazanych kwot, co znalazło swój wyraz z punkcie I. sentencji orzeczenia,

Odnosząc się do żądania zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd, uznając żądanie za uzasadnione co do zasady w oparciu o art. w art. 481 § 1 i 2 k.c., ocenił, że nie jest uzasadnione ich liczenie od terminu wskazanego przez stronę powodową, tj. od 20 listopada 2012. Strona powodowa wezwała bowiem stronę pozwaną do zapłaty pismem z 11 marca 2013, załączając fakturę VAT za wykonaną naprawę, które zostało doręczone stronie pozwanej 26 marca 2013 (potwierdzeniem daty odbioru – naklejka na wezwaniu do zapłaty z 11.03.2013 k. 150). Pismem tym wyznaczono stronie pozwanej siedmiodniowy termin na uregulowanie należności, który upłynął 02 kwietnia 2013. W konsekwencji żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd uznał za uzasadnione od dnia następnego, to jest od 03 kwietnia 2013, o czym orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, dalej idące powództwo strony powodowej podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie II. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III. i IV. sentencji wyroku na podstawie art. 100 § 1 zdanie drugie k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo, gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Mając zatem na uwadze, iż żądanie strony powodowej podlegało oddaleniu jedynie w nieznaczącej części, kosztami postępowania w całości Sąd obciążył stronę pozwaną, zasądzając na rzecz strony powodowej kwotę 5.287 zł, na którą składa się opłata uiszczona od pozwu 1.970 zł, wykorzystana zaliczka strony powodowej na wynagrodzenie biegłego w wysokości 900 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) na kwotę 2.400 zł oraz 17 zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Dalej, w myśl art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014, poz. 1025 ze zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. I tak, w punkcie IV. sentencji wyroku Sąd, mając na względzie fakt poniesienia tymczasowo przez Skarb Państwa brakujących wydatków na opinię biegłego w wysokości 276,60 zł, stosownie do normy art. 100 § 1 zdanie drugie k.p.c. nakazał stronie pozwanej uiścić tę kwotę na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.